

БИЛЯНА КУМЮДЖИЧ БИЛЯНА РАЗКАЗВА ЗА КОСТЕНУРКИТЕ

Превод от сръбски: Велко Милоев, 2001

chitanka.info

С Биляна сме разговаряли за Франсоа Трюфо, за нежната кожа и други такива работи. Дали заради войната, която е преживяла в своята родина и заради която е трябвало да напусне своя град, а дали пък не просто защото си е такава — различна, наранима, та живее като че ли по грешка е попаднала в чужд и враждебен свят, с боязън, предпазливо. По този повод веднъж ѝ казах да не бъде като костенурка, криеща всичко нежно в черупката си, да подаде глава навън, пък да става каквото ще. Лесно ми е на мен, чужденеца, да казвам такива неща. Тя пък в отговор написа разказ.

От преводача

* * *

Костенурките са дошли на Земята преди три милиона години от тъмната страна на Луната. Черупките, по които са познати днес, са резултат от грешка в трансфера между двете небесни тела. По-точно, поради небрежността на един от наблюдателите на Юпитер — експертния тим за поддръжка на това начинание — прехвърлянето било прекъснат за две минути. Това прекъсване е преобразило чудните създания от обратната страна на Луната в днешните костенурки.

Те никога не успели да наваксат тези две минути закъснение, премерени със скоростта на светлината. Удобните капсули, от които е трябвало да излязат при пристигането си на Земята, се превърнали в груби, грапави брони — гробници заведи за някои от пътешествениците. А за други — с повечко късмет — които успели да открият пукнатини, да промушат през тях глава, ръце и крака, броните станали дом, изгубена планета, единствена връзка с живота, от който дошли.

Обаче тежките и неудобни черупки изисквали огромни усилия при ходене и причинявали ужасни болки. Кожата — наглед стара един милион години — каквато имат и младите костенурки, е генетично наследство от приспособяването към тукашния живот. Всъщност на тази кожа, днешните костенурки имат по една малка бръчка от всеки от несретните си предци.

Никога не било установено със сигурност защо костенурките са бавни. Според някои — а те са мнозинството — причината е в

черупката. Други, с по-тънко усещане за въпроса, смятат, че ги забавя болката, усилваща се с всяко поколение, без изглед да достигне границата, която да ги спре. Най-сетне, има и трето, най-малко познато мнение — костенурките никога не са се пробудили след пристигането си на Земята. Грешката в прехвърлянето станала точно при кацането, тъй че те били задържани навеки в момента на пробуждането, който никога не завършил.

Първата костенурка, която изпитала насилственото избавление от своята броня, загинала в едно бляскаво мигновение — усещане за свобода и ласка от нежен вятър на един плаж в Мексиканския залив. По някакъв неизяснен начин вестта за това събитие достигнала със скоростта на светлината всички костенурки на планетата Земя. Тъй че и тази последна болка станала дял от общото наследство. С нея дошъл и страхът, че дори ужасните, груби брони вече не са сигурни. Както и съзнанието, че и последното късче от техния свят може да им бъде отнето внезапно, без предупреждение.

Костенурките са лишени от способността да се отбраняват. Те не са бойци. Безпомощното оттегляне в черупката пред непознатото и опасното е единственият им начин да се защитят, да изчакат всичко да отmine. В такива мигове те живеят в черупката, пулсират със страх и надежда за добър край. За жалост тъкмо в тези моменти са най-уязвими, но пък само тогава броните им позволяват да усетят топлината на слънчевия ден, светлината на звездна нощ и мекотата на първата пролетна трева.

Всеки заплаща за преживяната красота. Обаче що се отнася до генетическото наследство на костенурките, още не е сигурно дали то е наистина цената на красотата или наказание за любопитството да се опознаят чужди светове: изоставили са безлюдна своята страна на Луната, за да видят планета, която вече е била нечия.

Според легендата, която костенурките предават на потомството си като най-голямо съкровище, като единствено богатство, само една от тях е успяла да се върне в родината. В нощта срещу Гергьовден, тя опасла десет венчелистчета от глухарче, заспала и в съня си отпътувала у дома. Никъде не отбелязано кога се е случило това, но костенурките и до днес вярват в тази приказка. Ето защо и тази нощ можете да ги видите на поляните с глухарчета, по които в друг ден или в друга нощ през годината няма да ги срещнете.

Костенурките не изживяват любовта чрез докосване и размяна на нежности. Те си разменят само чувства, така че женската обича мъжката със същата любов, с която той я обича. Единствената близост — това са два погледа, които се срещат и се разпознават. Очите остават все тъй отворени за външния свят, тъй като — лишени от физическия контакт, а само с любовта, получена за тебе от някой друг — всеки продължава по своя път. Затова най-често ще видите костенурката сама, много рядко по двойки.

Не съществува гробище на костенурки. В какви места и как умират, къде изчезват грубите им черупки — никой не знае. Дали смъртта е сънят на костенурката за полет и завръщане в родината — не е утвърдено със сигурност. Ако наистина е така, този разказ за костенурките има щастлив край.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.